

Psihogeneza stilului lui gavagai

În textul ăsta am să scriu despre psihogeneza stilului actual al lui gavagai. Pe parcurs voi presăra câteva remarcă despre mine (îndoieli și opțiuni) și voi inventa o nouă formă de literatură. La final o să vedeți cum aș putea începe o carte. Alta.

O întâmplare | Momentul | Ruptura

Eram obișnuit. Nu chiar banal, dar nici pe departe frapant (sau țițător, cum, cu un prost-gust desăvârșit, am reușit să devin). Nu eram nici precece, nici foarte rău, nici icoo-nă de pus în dormitor. Eram curios, îi băteam pe Fanezu și pe Cătălin, mă îndrăgostisem și-mi consumam furtiv amorul prin subterane și prin boscheți. Acordam indexicalilor ce delimitează contextul întreg respectul cuvenit, trăiam *aici* și *acum*. Până-ntr-o zi, vorba autorilor de povestiri proaste.

Ziua momentului. A rupturii. Ziua-n care-a murit bunicu. Bunicu (io-i ziceam „tata”, iar mai târziu am folosit cuvântul cu-o pudoare virginală) fusese mereu acolo să-mi satisfacă curiozitățile, să mă apere când mă băteam cu copii mai mari, să-mi fie complice (aflase de consumarea amorului de-atunci, dar nu divulgase secretul, și cred că era mândru de mine), să-mi spună povești din copilăria lui, mă rog, să facă ce fac bunicii.

Aveam opt ani și-mi pierdusem reperatele.

Ruptura, ca-ntr-un roman din secolul nouăsprezece, a fost marcata printr-un leșin.

Ghidul lumilor virtuale

Când, m-am trezit, eram altcineva.

Am început să-mi spun povești. Să stau singur. Să citesc. Să descopăr mici plăceri îndoielnice (bucuria de a mă spăla pe față minute-n șir, conversațiile cu Zdreanță). Pășeam nesigur pe calea viciului. Mă cartografiam. Încercam să găsesc în mine balizele pe care le

pierdusem afară. O jivină mioapă, care-și scoate botul din vizuină, amușinând inutil în noapte.

În nouă cuvinte, refuzam realitatea ambientă și-mi construiam propriile-mi lumi. Și-așa am rămas.

Logica dinamică a contradictoriului

Ăsta e titlul unei culegeri de studii de Ștefan Lupașcu (București, Editura Politică, 1982). Studiile-alea mi-au sugerat că lumile virtuale pe care le inventau se actualizau; iar realitatea publică devenea potențială, așa cum îi era rostul. Era suficient să-mi spun o poveste pentru a pleca. Sau pentru a adormi.

Avantajul plecărilor era că locurile-n care-ajungeam erau domestice și cu repere clare, trasate cu răbdare și în conformitate cu umorile gustului meu epic. În fond, de ce n-aș fi Dumnezeu ales al Nepalului? Iată că sunt.

Logica perversă a terțului inclus

Folosirea logicii lui Lupașcu în încercarea de a-mi retrasa urmele antrenează însă o consecință deloc plăcută pentru statutul ontologic al reveriilor cărora mă dedam cu o plăcere bolnăvicioasă. În momentul în care optam pentru lumile mele virtuale, realitatea comunitară, potențializată, nu voia totuși să dispară. Nu puteam să fiu numai Dumnezeu ales al Nepalului. Eram bântuit de figurile mele spectrale, câte o bărbie reflectată-ntr-un colț al monitorului, câte un strigoi în mijlocul cuvintelor, vreo dorință fugară, tot atâtea cutii de conserve legate de coada jivinei divine.

gavagai față cu tradiția metafizică

Consecința pe care-am notat-o mai sus, iată, reușește să explice de ce mă joc așa de mult cu verbul „a fi”. Și de ce-o să scriu despre conservele de ființă pe care e bine să le iei în rucsac atunci când întreprinzi expediții în neant.

Într-un sens mai profund, consecința explică de ce mi-e groază să mă gândesc la mine și prefer să citesc texte alchimice sau jurnalul ținut de Darwin pe *Beagle*. În fond, sunt doar o altă victimă a lui Parmenide, chiar dacă mă-ncăpățânez să declin lumi posibile.

Proba de sinceritate

Mă gândeam la toate lucrurile-astea și am decis să mă ocup de mine așa cum mă ocup de obiectele realității comunitare. Sa mă văd ca pe un cărăbuș ce trebuie disecat. Na, o să ziceți, se-apucă și gavagai să scrie romane despre el. Poate-o să m-apuc, de ce nu, când o să mă simt sincer și nonșalant, când o să am curajul de a intra în a treia lume (a nu se confunda cu a treia stare lupasciană), când o să reușesc să măucid (vivisecția mi-a repugnat întotdeauna), când... Mă rog, cândva. Până atunci o să mă resemnez a urma catabaza asta, ersatz penibil al unui rateu ontologic.

mijomir mecu

Notă explicativă

Este atât de tentant să explicitez textul ăsta, încât am să mă abțin. Și-am să vă las plăcerea de a găsi propriile voastre explicații.